

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23Tos/52/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116010811
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Samaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2017:3116010811.6

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Samaša a sudcov JUDr. Františka Kováča a JUDr. Beáty Javorkovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 15. mája 2017 prejednal sťažnosť obžalovaného

L. Q.,

nar. X.X.XXXX v A., trvale bytom A., R. XX, prechodne bytom A., G. XX, t.č. vo väzbe v Ústave na výkon väzby Ilava,

ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3Tk/1/2016 zo dňa 3. mája 2017 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr.por. sa sťažnosť obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodná.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3Tk/1/2016 zo dňa 11.10.2016 bol obžalovaný L. Q. uznaný vinným zo spolupáchatelstva k trestnému činu vraždy podľa §§ 8 ods. 2, 219 ods. 1, 2 písm. b/, f/ Tr.zák. účinného do 30.6.1998, pretože obžalovaný L. Q. spoločne s L. R. (u ktorého bolo dňa 15.2.2016 prokurátorom zrušené uznesenie o vznesení obvinenia) v nočných z 10.10.1996 na 11.10.1996 prišli taxíkom z Trenčíne k rodinného domu v P. A., časť A. číslo XXXX, v ktorom býval poškodený U. Q., nar. XX.XX.XXXX s úmyslom tam odcudziť nájdené finančné prostriedky, spoločne vylištovaní sklenenú výplň vchodových dverí vedúcich do rodinného domu, následne cez vylištované dvere vošli do domu a začali prehľadávať izbu, v ktorej spal poškodený U. Q. za účelom nájdenia finančných prostriedkov a keď sa poškodený zobudil a začal kričať, najprv obžalovaný L. Q. a potom spoločne s L. R. ho fyzicky napadli tak, že ho opakovane udierali prinesenou bejzbalovou palicou, najmä do hlavy, tváre a ostatných častí tela, následne mu ležiacemu na zemi ruky v oblasti zápästí a nohy nad členkami zviazali lepiacou páskou a zabránili mu tak novej sebaobrane, opakovane prehľadali izbu za účelom nájdenia peňazí a keď žiadne peniaze nenašli z domu odišli pešo do Nového Mesta nad Váhom a odtiaľ autobusom do Trenčíne, poškodený utrpel v dôsledku útoku viacnásobné tržnozhoždené poranenia skeletu lebky, tváre, štruktúr hlavy a mozgu, ktoré viedli k rozvoju úrazového opuchu mozgu, krvácaniu pod mäkké blany mozgové, zviazaním poškodeného a jeho znehybnením vytvorili vynútenú pasívnu polohu poškodeného, ktorá priamo negatívne vplývala na možnosti vykonávania dýchacích pohybov hrudníka pri dýchaní, poranenia poškodeného mu spôsobili intenzívnu bolesť, poruchu vedomia i zhoršené dýchanie, a tak v dôsledku kombinácie opuchu mozgu a dusenia sa došlo k smrti poškodeného v nočných hodinách až včasných raňajších hodinách zo dňa 10.10.1996 na 11.10.1996.

Obžalovaný L. Q. bol za to odsúdený podľa § 219 ods. 2 Tr.zák. účinného do 30.6.1998 za použitia § 40 ods. 1 Tr.zák. účinného do 30.6.1998 k trestu odňatia slobody na 7 rokov, pre výkon ktorého trestu bol podľa § 39a ods. 2 písm. a/, ods. 3 Tr.zák. účinného do 30.6.1998 zaradený do prvej nápravnej skupiny.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23To/110/2016 zo dňa 27. decembra 2016 bol rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. b/, c/, ods. 2 Tr.por. zrušený v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd zatiaľ znovu vo veci nerozhodol (doplňuje sa znalecké dokazovanie).

V súvislosti s týmto trestným stíhaním bol obžalovaný L. Q. už v prípravnom konaní vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 0Tp/12/2016 zo dňa 21.1.2016 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a/, b/ Tr.por., pričom väzba započala dňa 18.1.2016 o 06.10 hod.

Uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3Tk/1/2016 zo dňa 7.6.2016 bolo rozhodnuté o ponechaní obžalovaného L. Q. vo väzbe aj po podaní obžaloby v konaní pred súdom z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a/, b/ Tr.por.

Ďalším uznesením Okresného súdu Trenčín, sp.zn. 3Tk/1/2016 zo dňa 26.7.2016 síce bola zamietnutá žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, zároveň však bol vypustený dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Tr.por.

Uznesením súdu prvého stupňa bola podľa § 79 ods. 3 Tr.por. zamietnutá žiadosť obžalovaného L. Q. o prepustenie z väzby na slobodu, pretože dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr.por. naďalej trvá. Podľa § 80 ods. 1 písm. b/ c/ Tr.por. súd nenahradil väzbu písomným sľubom obžalovaného ani dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť obžalovaný, ktorú zahlásil do zápisnice o neverejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia. Následne obžalovaný sťažnosť písomne odôvodnil prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu. Obhajca uviedol, že väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr.por. aj keby bol spočiatku daný, s poukazom na 14-mesačnú väzbu, už odpadol. Preto je možné t.č. účel väzby dosiahnuť aj alternatívnymi inštitútmi, ako je dohľad probačného a mediačného úradníka alebo napr. nasadením elektronického náramku, ktorý by monitoroval pohyb obžalovaného. Pokiaľ ide o materiálnu podmienku trestného stíhania, tu obhajca poukázal na zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa. Obhajca tiež poukázal na 4-mesačné priesťahy od zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.12.2016, ktoré považoval za účelové. Obhajca navrhol zrušiť uznesenie súdu prvého stupňa a obžalovaného z väzby prepustiť, hoci aj za použitia vyššie uvedených alternatívnych inštitútov nahradenia väzby.

Krajský súd na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr.por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré týmto výrokom predchádzalo a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu rozhodoval na neverejnom zasadnutí, na ktorom pred svojím rozhodnutím obžalovaného vypočul v prítomnosti aj svojho obhajcu. Obžalovaný tu mal možnosť vyjadriť sa, ako k dôvodnosti svojho trestného stíhania, tak aj k dôvodom, pre ktoré žiadal prepustenie z väzby na slobodu.

Pokiaľ ide o vytýkané chyby obhajcom v sťažnosti obžalovaného, k tomu je potrebné uviesť, že tieto sú prakticky rovnaké, ako dôvody, pre ktoré obžalovaný žiadal prepustenie z väzby na slobodu. Súd prvého stupňa sa dôvodmi tejto žiadosti dôsledne zaoberal a podrobne v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil, prečo obžalovaného z väzby neprepustil.

Súd prvého stupňa sa zaoberal dôvodnosťou trestného stíhania obžalovaného. Veľmi podrobne a správne vysvetlil, prečo trvanie trestného stíhania pred súdom od rozhodnutia odvolacieho súdu (4 mesiace) nemožno považovať za priesťahy v konaní a už vôbec nie za priesťahy účelové.

Je síce možné prisvedčiť názoru obhajcu, že trvaním väzby sa jej dôvody oslabujú. Súčasne je však nutné pripomenúť, že pri tzv. „útekovvej väzbe“ podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr.por., kde stále obžalovaný je stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, za ktorý je možné uložiť až trest odňatia slobody na doživotie (pôvodný odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa bol zrušený aj v dôsledku odvolania prokurátorky

v neprospech obžalovaného), nejde o také dlhé trvanie doterajšej väzby, ktoré by obavu z „úteku“ významne oslabovalo.

V doterajších rozhodnutiach o väzbe obžalovaného vo veci konajúce súdy obidvoch stupňov podrobne poukázali, prečo zatiaľ nedošlo k nahradeniu väzby obhajcom uvádzanými procesnými inštitútmi. Je len veľmi ťažké si predstaviť, ako písomný sľub obžalovaného a dohľad probačného a mediačného úradníka by obžalovanému mohli reálne zabrániť v „úteku“.

Obdobne to platí vo vzťahu k možnej kontrole technickými prostriedkami, ktoré taktiež nedokážu technicky zabrániť obžalovanému v „úteku“ a prakticky by mohli len rýchlejšie odhaliť jeho uskutočnenie. Takúto technickú kontrolu možno úmyselným konaním „znefunkčniť“ prakticky bez vynaloženia väčšieho úsilia. Aj z ustanovenia § 82 ods. 4 Tr.por. vyplýva kontrola technickými prostriedkami len ako podporná súčasť iného nahradenia väzby a uloženia primeraných povinností a obmedzení.

Na druhej strane senát nadriadeného súdu, rešpektujúc zásadu subsidiarity väzby, opätovne pripomína (pozri uznesenie, sp.zn. 23Tos/6/2017 zo dňa 30.1.2017), že primeraným prostriedkom na odstránenie obavy z naplnenia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a/ Tr.por. (útek, skrývanie sa) by mohla prichádzať do úvahy peňažná záruka. Táto musí byť však dostatočne vysoká, aby strata peňažnej záruky bola takou citeľnou ujmom, ktorá by prevážila nad obavou naplnenia dôvodu väzby konaním obžalovaného. V tomto uznesení sa senát nadriadeného súdu aj vyjadril k eventuálnej potrebnej výške peňažnej záruky. V súvislosti s aktuálne prejednávanou žiadosťou obžalovaného L. Q. o prepustenie z väzby na slobodu však k takejto ponuke nahradenia väzby nedošlo.

Z takto rozvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

- 1) Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.
- 2) Podľa § 79 ods. 3 Tr.por. obvinený má právo podať kedykoľvek žiadosť o prepustenie z väzby. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť obvineného o prepustenie na slobodu zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí 30 dní.